

„Ahoj mami, tak my letíme,“ loučili se čmeláčci.
„Hlavně nepijte ze studánky v Zlámance!“ volala za nimi maminka. „Mohli byste se nachladit. Víte, jaká je v ní studená voda.“
Jenže to už byli kluci ve vzduchu. Každý nesl hrníček a mířili s ním ke Křídům. Letěli nízko nad polem vlčích máků a nad loukou dlouhou jako Lovosice.

Na stráni sluníčko pálilo ze všech sil. Brumda s Čmeldou lítali z kvítku na kvítek a sbírali medový prášek.

„To je horko,“ otíral se Čmelda, „jako v troubě.“

„Ještě větší,“ na to Brumda. „A já mám hroznou žízeň.“

„Já bych vypil klidně celý rybník,“ řekl Čmelda.

„Tak se letíme napít, ne?“ povídá Brumda. A letěli ke studánce v Zlámance.

„Nazdar, čmeldové!“ kvákl ze studánky žabáček.

„Ahoj! Jakou máš vodu?“

„Dobrou, ledovku. Chcete ochutnat?“

Kluci museli vysypat jeden hrníček na hromádku. Pak si nabrali vodu ze studánky a už to do nich žbluňkalo.

„Ta je,“ pochvaloval Brumda.

„Úplná zmrzlina,“ liboval si Čmelda.

Každý vypil sám dva plné hrníčky. Pak sebrali medový prášek a letěli domů.

„Trochu mě škrábe v krku,“ pokašlával cestou Brumda.

„Mě taky, jenže hodně,“ chraptěl Čmelda.

Doma otevřeli dveře a hepčík! kýchl Brumda. Hepčík! kýchl Čmelda.

„A jéjej,“ přivítala je maminka. „Čmeláčci pili studenou vodu.“

„Ale jen kapičku,“ povídá Čmelda a hepčík!

„Mami, mně je zima,“ klepal se Brumda.

„Tak honem do postýlek,“ řekla maminka. Přikryla je až pod bradu a každému strčila teploměr. Oba měli horečku a unavení zavírali oči. Maminka jim uvařila prsní thé a každému dala lžičku medu proti chrapotu. Čmeláčci spořádaně leželi a pořád: hepčík! hepčík! hepčík!

„Z jedné kapičky tolik kýchání, to se hned tak neslyší,“ divila se maminka.

„Ono jich bylo víc,“ povídá Čmelda.

„Dva hrníčky,“ ozval se Brumda.

„Každý měl dva, mami,“ řekl Čmelda a už tolik nechrapěl.

